

μάτο θρίαμβο. Βάδισα τότε προς την Εύα σαν αυτόματο, ενώ έκαινη όπισθοφωρούσα... "Ήμουν ύπνωτισμένος άπ' τα χείλη της, τα όλολευκα, τα χείλη της που τρέμανε, και στα όποια είχα δει τον άλλον νάχη τó στόμα κολλημένο πρό όλλγου: «Πάμε από δω! Πάμε από δω!... Θέλω να φύγουμε άμέσως από δω! Νά φύγουμε από δω πέρα, βρώμα!»

Φοβήθηκε και φώναξε: «Γιάννη, Γιάννη, τί έπαθες!... Τρελλάθηκες!»

Τότε ό Μπωνιέ της είπε πολύ ήρεμα: «Μά εινε, εινε, δέ σάς τόχα 'πή; Τώρα πιστεύω πώς δέν άμφιβάλλετε!

Και είχε δίκιο!... Ναι, ναι, για μία στιγμή, κατάλαβα να γίνουμαι τρελλός. Ένας ίσκιος κόκκινος πέρασε μπρός στα μάτια μου, ένας παροξυσμός με συνεπήρε, άρπαξα τό Μπωνιέ άπ' τό λαιμό, κι' άρχισα με λύσσα να τόν σφίγγω. 'Η Εύα έμπηξε μία φοβερή κραυγή. 'Η τρελλή γελούσε σπασμωδικά, ύστερ' άρχισα κι' αυτή να ξεφωνίζω, να ξεφωνίζω σά σκυλί που όσφραίνεται τό θάνατο. 'Ο Μπωνιέ έκανε κινήματα άπεγνωσμένα, για να ξεφύγη από τό σφιξιμό μου, είδα όμως τα μάτια του που γύριζαν, κι' ή γλώσσα του βγήκε έξω από τό στόμα. "Όμως κύριε, κύριε, οι φύλακες που μάς περιμεναν άπ' έξω, που είχαν άκούσει της φωνής μας, τρέξανε!... Σέ μία στιγμή, μέ βάναν κάτω, όλοι μαζί.

Ψάχραιμα τότε ό Μπωνιέ διάρθρωσε τό κολλάρο του, και φώναξε: «Τό ζουλομανδύα! τί καθόσαστε!»

Τότε οι δυνάμεις μου πολλαπλασιαστήκαν. Μ' ένα τίναγμα μου ξεφηνικό, ξεγλύστρησα άπ' τα χέρια των φυλάκων. Θέλησαν τότε να μέ ξαναπιάσουν' μέ χέρια και με πόδια και με δόντια, πάλεψα τότε σαν τρελλός μαζί τους. 'Ηταν όλοι καταματωμένοι, όταν, μετά την τραγικήν έκείνη πύλη, κάταφεραν, μετά πολλά, στο τέλος, να με κλειδώσουν μέσα στο κελλί.

.. Τήν άλλη μέρα, συνήλθε έπιτροπή να μ' εξετάσει. Μ' ανέκριναν ό Ιατροδικαστά. Διηγήθηκα καταλεπτός την ιστορία μου. Τήν άκουσαν ψυχρά, και εις άπάντησιν, ένας άπ' αυτούς με ρώτησε αν ήξερα κανέναν πρόγονο μου, που να ήταν άλκοολικός. Σέ μία γωνιά ό Μπωνιέ συμπιλούσε με τους δικαστάς. Μερικά λόγια έρχόταν ως τ' αυτό μου: «Έκφυλος... κρίσεις μορφής ύστερικής...» Έφυγαν δίχως να μέ χαριτίσουν. Ένας θυμής τυηλός μέ πήρε τότε, τινάχτηκα ως την πόρτα, βγάνοντας άναρθρες, άπαισιες φωνές. Μου άποκρίθηκε όμως σιωπηλά.

Κι' αυτή ή σιωπή βαστάει τώρα άκριβώς δυό χρόνια... 'Επί καιρό μέ κλείσανε μέ τους μανιακούς... με τους τρελλούς που ουρλιάζουν και μορφαίνουν, τους πονεμένους και φορικτούς τρελλούς... Τό μυαλό μου εξαντλήθηκε μέσα στην άγανάκτηση, κι' έσβους κι' αυτή, σιγά-σιγά, ένόσω τώρα άσπρισαν τα μαλλιά μου. Γι' αυτό και σήμερα με βλέπετε δω μέσα, μέσ' στο διαμέρισμα των 'ήσυχων' κι' αυτών που πάσχουν από «καταδίωξη». Κι' ό 'ίδιος ό διευθυντής έπαψε πειρά κι' αυτός να μέ φοβόται, τό βλέπετε χωρίς να σάς τό πώ. Και τώρα είμ' έδω, χωρίς έλπίδα...

— Κύριε, λυτούμαι που σάς κόβω την κουβέντα, που δείχνει, βλέπω από την προσοχή σας, να σάς ενδιαφέρει τρομερά' ή ώρα όμως εινε περασμένη, κι' αν θέλετε μπορούμε να πηγαίνουμε και στο γυναικείο διαμέρισμα;

— Έρχομαι, κύριε διευθυντά, άμέσως, έρχομαι... 'Από πού θα πάμε;... 'Από κει;... Με συγχωρείτε, βγήκα πρώτος άπ' την πόρτα... Κύριε διευθυντά, αυτός ό άνθρωπος, αυτός ό «άρρωστος» ή ώρα τον όνομάζετε, έξερτε με τίναξε ύπερβολικά, δέ σάς τό κρύβω!

— "Α ναι; Είμαι ό έραστής της γυναικός του, δέν εν' έτσι;... Τόν καίμενο τόν άνθρωπο, θα ήτανε καλύτερα γι' αυτόν, να είχε τή λέσα της μεγαλομανίας. "Όμως... ε! ε! ε! βλέπω άληθινά πού κτηνίσαστε... Τί βλέμμα εν' αυτό!... "Ω! μά έσ' αλήθεια τόσο νευρικός; Πρέπει να κυταχτήτε, κύριε μου, πρέπει να κυταχτήτε, σάς τό λέω. Διάβολε!... Διάβολε!... Και τώρα, μία μικρή έπιστημονική άδιακρισία, που θα συγχωρήσετε βεβαίως σ' ένα φρενολόγο σαν και μένα, που άπασχολείται με την έπιστήμη του: μην είχατε ποτέ κανέναν πρόγονο, που ναταν ίσως άλκοολικός;...

ΕΡΡ. ΚΙΣΤΕΜΑΚΕΡΕ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΤΑ ΒΑΡΟΜΕΤΡΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

Θά βρέξη :

- Όταν τά ακουλήμια βγαίνουν άφθονα από τή γη.
- Όταν ή μέλισσες άπομακρύνονται κάπως από τήν κηψέλη τους.
- Όταν τά χελιδόνια πετούν γοργά κι' άγγίζουν στο πέταμά τους τό χόμα.

- Όταν τ' άρνάκια κι' ή κατόικες κηθοούν και τσακάνονται.
- Όταν ή χήνες κι' ή κίπιες πετούν έδω κι' εκεί και βουτούν μέσ' στο νερό.

Θά εινε καλός καιρός :

- Όταν τά κοράκια φωνάζουν τό πρωί.
- Όταν ή άρχάνες πλέχουν τά δίχτυα τους πάνω άπ' τ' αυλάκια του νερού.
- Όταν τά τρυγόνια φωνάζουν σιγά σιγά.
- Όταν πετούν πολλές νυχτερίδες.
- Όταν, κατά τή δύση του ήλιου, τά κουνούπια μαζεώνονται και κάνουν μία γραμμή στους τοίχους.

Ο ΑΣΟΦΟΣ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΑΙΣ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙΣ

Του Μπενζαμίν Κωνσταντ προς την Κα 'Ιουλιέταν Ρενκαμιέ

'Ιουλιέττα, ώρμισθήκες να με κάνης δυστυχισμένο! Τρεις μέρες τώρα προσπαθώ ματαίως να σε συναντήσω. Έγινες άφαντη, άγάπη μου! Γιατί; Πές μου.

Σέ ζητώ έδω κι' εκεί, στον περιπάτο, στον δρόμο, στα γνωστά μας σαλόνια... "Όταν έρωτώ για σενα, λαμβάνω άπάντησεις άπελπιστικές: —"Έχουμε πολύ καιρό να τήν 'ίδουμε» μου λένε, «Μήπως δέν εινε στο Παρίσι»

Τρέχω έδω και εκεί σαν τρελλός! Που θα σε συναντήσω τέλος πάντων και πότε; Ξερω πώς για σενα είναι ένα παιγνίδι τό να ύποφέρουν οι άλλοι... Μά δέν πρέπει να παίζης μαζί μου, αφού σου άφιέρωσα όλη τή ζωή μου και είμαι' στα πόδια σου έτοιμος για κάθε θυσία, δούλος της ωμορφιάς σου, ώ χαριτωμένη μου 'Ιουλιέττα! Σάν ζητιάνος σου ζητώ μία χάρι που θα μου δώση νέα ζωή... Γράψε μου πότε θα σε ξαναείδω.

Κωνσταντ

Της Κυρίας Ρενκαμιέ προς τον Μπενζαμίν Κωνσταντ

'Ο τόνος με τόν όποιοι μου γράφετε εινε όλιγον ύπερβολικός. 'Ακόμη εινε πολύ ύπερβολική ή άγάπη σου που γεννήθηκε τόσο έξαφνα, χωρίς καν να με προειδοποιήσης, άγαπητέ μου.

Σάς παρακαλώ να περιορίσετε κάπως αυτό τό δυνάλογο αίσθημα που σάς κάνει να ύποφέρετε άδικα και να προτιμούσατε κάτι πειδ βολικό. Τή φίλα μου.

'Ετσι θα λείψουν τά παρράπονα, ή γκρίνιες και ή άπογοητεύσεις. Θά είμωθα και οι δύο πειδ εύχαριστημένοι και ίδιως πειδ ήσυχoi... Τί τά θέλετε; 'Από ένα μεγάλο αίσθημα δέν λείπει ποτέ ή μονοτονία και ή γκρίνια. Προτιμώ τήν μοναξιά μου από ένα αίσθημα ύπερ τό δέον έγωιστικό σαν τό δικό σας. Είσαθε όλιγον άχάριστος και πρέπει να τό όμολογήσετε.

'Ιουλιέττα

Της Ίδιας προς τον Ίδιον

Βλέπω, ότι θυμώσατε στα σοβαρά. Τί μορφή να κάνω για να εξιλεωθώ; Μου γράφετε πώς δέν θέλετε παιδιά να με ξαναϊδέθη. Γιατί αυτό τό πείσμα; 'Απατάσθε, αν νομίζετε πώς θα με κατακτήσετε με παρόμοια μέσα.

'Η καρδιά της γυναικας εινε πολύ άβροχό και εύαίσθητο άνθρωπος. Μία πνοή άνέμου μαραινει τα τρυφερά φύλλα του και πέφτουν ένα ένα, με μία άπειρη μελαγχολία.

'Η γυναίκα εινε πολύ ιδιότροπο πλάσμα και σεις οι άνδρες δέν την έχετε καλά ψυχολογήσει. Ναι άγαπητέ μου... 'Ιουλιέττα

Του Ριχάρδου Βάγκερ προς την Ματθίλδη Βάγκεντοκ

Ματθίλδη, πέρασαν πέντε μήνες από τήν ήμέρα που χωριστήκαμε. Δηλαδή πέντε αιώνες! Τί γλήγορα που παρνούσαν ή ώρα όταν καθώμαστε στο σαλονάκι σου, κοντά στο τζάκι!...

Θυμήσου της μελωδίες, που μου ένέπνεαν τά θεσπέσια μάτια σου! Κοντά σου ένιωθα να γιγαντώνεται ό πόθος μου για τή δέξα και για τήν εύτυχία... Κοντά σου γινόμουν καλύτερος και είχα άπειρη έλπίδα για μία νέα εύτυχισμένη ζωή!

Τώρα όλα εινε σκοτεινά... Παρνούν ή μέρες με μία μαύρη και άπαισία μελαγχολία, με μία άπελπισία που μου σφίγγει σαν μάγγανο τήν πληγωμένη μου καρδιά. Πότε θα σε ξαναϊδω; 'Ο Θεός μονον τό ξέρει. Μου εινε άδύνατον να άπομακρυνθώ από έδω, και αυτή ή ιδέα με τρελλαίνει.

Γράψε μου. Θά χύσης λίγο βάλαμο στην φαγή καρδιά μου. Πές μου πώς με σκέπτεσαι και πώς με νοσταλγείς και σύ, γλυκειά μου! Θυμήσου τόν τελευταίο περιπάτο μας... Σε κρατούσα από τό χέρι και σου φίλησα τα μαλλιά. Μην ξεχνάς τίποτε, Ματθίλδη. Θά ξαναϊδαθούμε μία μέρα. Τό έλπίζω κι' εμπιστευόμαι στο Θεό... (Μεταφρ. ΜΑΡΙΟΥ) 'Ο Ριχάρδης σου